

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 1891/04 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zabrania się właściwym organom celnym przekazania informacji zgodnie z art. 9 ust. 2 rozporządzenia nr 1383/03 ⁽²⁾ lub umożliwienia przeprowadzenia inspekcji zgodnie z art. 9 ust. 3 akapit 2 rozporządzenia nr 1383/03, dopóki wniosek o podjęcie działania złożony przed 1 lipca 2004 r. nie zostanie uzupełniony oświadczeniem wskazanym w art. 6 rozporządzenia nr 1383/03? Czy, innymi słowy, oświadczenie to jest formalną przesłanką skuteczności wniosku o podjęcie działania?
- 2) Czy art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1383/03 należy interpretować w ten sposób, że umożliwił on organom celnym w Antwerpii przedłożenie uprawnionej ze znaku towarowego sześciu próbek towarów w celu ustalenia, czy chodzi o towary podrobione, przy czym tego przedstawienia próbek nie należy utożsamiać z ogólną inspekcją w rozumieniu art. 9 ust. 3 akapit 2 rozporządzenia nr 1383/03, w ramach której możliwa jest dokładna weryfikacja pochodzenia i pierwotnego pochodzenia towarów, ani z ogólną analizą techniczną pobranych próbek na podstawie art. 9 ust. 3 ostatnie zdanie rozporządzenia nr 1383/03? Jeżeli odpowiedź będzie pozytywna, to czy to przedłożenie powinno być dokonane w terminie trzech dni roboczych określonym w art. 4 ust. 1 rozporządzenia?
- 3) Czy rozporządzenie nr 1383/03 stoi na przeszkodzie temu, aby belgijscy funkcjonariusze celni przekazywali uzyskane w ramach stosowania rozporządzenia informacje na innej drodze, niż określa to rozporządzenie — między innymi w art. 9 ust. 2 i art. 9 ust. 3 akapit 1 rozporządzenia — np. w ramach przesłuchania świadków podjętego na podstawie postanowienia belgijskich sądów lub w ramach przedłożenia dokumentów?
- 4) Czy rozporządzenie nr 1383/03 stoi na przeszkodzie temu, aby informacje pozyskane przy stosowaniu art. 4 ust. 2 (zob. pytanie drugie) i art. 9 ust. 2 i 3 — inne od informacji wskazanych w art. 9 ust. 3 akapit 1 — lub przy przeprowadzaniu przesłuchania świadków na podstawie postanowienia belgijskiego sędziego, lub przy przedłożeniu dokumentów (zob. pytanie trzecie) zostały użyte w ramach postępowania, które nie służy stwierdzeniu wystąpienia podrobionych towarów, np. w ramach postępowania zwalczania importu równoległego?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1891/2004 z dnia 21 października 2004 r. ustalające przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 1383/2003 dotyczącego działań organów celnych skierowanych przeciwko towarom podejrzanym o naruszenie niektórych praw własności intelektualnej oraz środków podejmowanych w odniesieniu do towarów, co do których stwierdzono, że naruszyły takie prawa.

⁽²⁾ Dz.U. L 196 z 2.8.2003, str. 7.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 14 grudnia 2006 r. w sprawach połączonych od T-259/02 do T-264/02 i T-271/02 Raiffeisen Zentralbank Österreich AG i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione w dniu 6 marca 2007 r. przez Raiffeisen Zentralbank Österreich AG dotyczące sprawy T-259/02

(Sprawa C-133/07 P)

(2007/C 117/18)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Raiffeisen Zentralbank Österreich AG (przedstawiciele: S. Völcker i G. Terhorst, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawach połączonych od T-259/02 do T-264/02 i T-271/02 ⁽¹⁾, w zakresie w jakim Sąd oddalił skargę wniesioną przez RZB;
- stwierdzenie nieważności art. 3 decyzji Komisji C (2002) 2091 wersja ostateczna z dnia 11 czerwca 2002 r., w zakresie w jakim dotyczy on RZB;
- tytułem żądania ewentualnego, obniżenie, według uznania Trybunału, grzywny nałożonej na RZB w art. 3 zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd naruszył art. 81 WE, przyjmując, że Komisja mogła uznać — jedynie na podstawie faktu, iż spotkania międzybankowe obejmowały obszar jednego państwa członkowskiego —, że handel między państwami członkowskimi mógł być utrudniony.

Sąd naruszył prawo, kwalifikując spotkania banków jako „bardzo poważne naruszenie” w rozumieniu wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien. Sąd zastosował w niewłaściwy sposób kryteria wskazane w tych wytycznych dotyczące wagi naruszenia (charakter naruszenia, rzeczywisty wpływ naruszenia na rynek, rozmiar właściwego rynku geograficznego), nie uwzględnił faktu, że Komisja wszczyła postępowania w sposób wybiórczy, i nie dokonał ostatecznie kompleksowej oceny wszystkich stanowisk, których przedstawienia sam zażądał.

Sąd naruszył prawo, przypisując RZB udziały rynkowe całego sektora, w którym działa Raiffeisen. Sąd niewłaściwie ograniczył przy tym swoje kryterium ocenne jedynie do „oczywistych” przypadków nierównego traktowania w porównaniu z innymi bankami. Zabrakło koniecznej podstawy prawnej pozwalającej na całkowite przypisanie udziałów.

Sąd naruszył prawo przy dokonywaniu oceny współpracy RZB. Sąd zastosował kryterium „znacznego zwiększenia wartości” z naruszeniem zasady niedziałania wstecz, nie uwzględnił faktu, iż RZB współpracowała dobrowolnie, błędnie przyjął przerzucenie ciężaru dowodu w odniesieniu do wartości współpracy, bezprawnie odrzucił wspólną prezentację faktów jako niewłaściwą formę współpracy i niesłusznie nie uznał jako wkładu w ramach współpracy faktu, iż RZB przyznała, że rozmowy prowadzone przez banki miały cel antykonkurencyjny.

(¹) Dz.U. C 331, str. 29.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) wydanego w dniu 14 grudnia 2006 r. w sprawach połączonych od T-259/02 do T-264/02 i T-271/02 Raiffeisen Zentralbank Österreich AG i in. przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione w dniu 6 marca 2007 r. przez Bank Austria Creditanstalt AG dotyczące sprawy T-260/02

(Sprawa C-135/07 P)

(2007/C 117/19)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Bank Austria Creditanstalt AG („BA-CA”) (przedstawiciele: C. Zschocke i J. Beninca, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie, w całości lub w części, wyroku Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 14 grudnia 2006 r. w sprawach połączonych od T-259/02 do T-264/02 i T-271/02 (¹) w odniesieniu do sprawy T-260/02;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 czerwca 2002 r. w sprawie COMP/36.571, w zakresie w jakim dotyczy ona BA-CA;
- tytułem żądania ewentualnego, odpowiednie obniżenie grzywny nałożonej na BA-CA w spornej decyzji; i

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie dąży do uchylenia wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 14 grudnia 2006 r. Wnoszący odwołanie wskazuje na liczne braki w uzasadnieniu, błędy co do prawa i uchybienia procesowe.

Wnoszący odwołanie podnosi, że Sąd potwierdził w zaskarżonym wyroku bez wyraźnego uzasadnienia opinię Komisji, zgodnie z którą spotkania międzybankowe miały negatywne skutki gospodarcze. Zdaniem wnoszącego odwołanie zaskarżony wyrok narusza zasady postępowania dowodowego, gdyż błędnie interpretuje wymogi, które powinny spełnić ekspertyzy ekonomiczne w celu udowodnienia braku skutków gospodarczych. W świetle przedstawionej ekspertyzy skutki gospodarcze nie powinny być uwzględnione przy określaniu wysokości grzywny.

Wnoszący odwołanie utrzymuje, że zaskarżony wyrok naruszył wymogi określone przez sądy wspólnotowe przewidujące konieczność obniżenia grzywny na podstawie okoliczności łagodzących. Ze względu na to naruszenie prawa zaskarżony wyrok nie skorygował błędu w ocenie popełnionego przez Komisję polegającego na nieuwzględnieniu jako okoliczności uzasadniających obniżenie grzywny udziału organów publicznych w spotkaniach międzybankowych, ani faktu, iż spotkania te były powszechnie znane opinii publicznej, co zostało wykazane.

W trzecim zarzucie wnoszący odwołanie wskazuje na braki w uzasadnieniu, naruszenie zasady równego traktowania, a także inne błędy co do prawa i uchybienia procesowe w zaskarżonym wyroku dotyczące oceny przez Komisję współpracy z wnoszącym odwołanie.

Wnoszący odwołanie utrzymuje, że od samego początku współpracował z Komisją przy ustalaniu okoliczności faktycznych. Przedstawił w szczególności na wczesnym etapie postępowania, mimo że nie był do tego zobowiązany, wyczerpujący opis spotkań międzybankowych oraz obszerną dokumentację, która według ustaleń Sądu posłużyła Komisji przy wydaniu spornej decyzji. Ponadto w odpowiedzi na pismo w sprawie przedstawienia zarzutów wnoszący odwołanie przedstawił opis faktów, który — stosownie do ustaleń zawartych w zaskarżonym wyroku — mógł posłużyć Komisji przy wydaniu spornej decyzji.

Zaskarżony wyrok — podobnie zresztą jak sporna decyzja — nie obniżył wysokości grzywny w zamian za szeroką, przydatną i udowodnioną współpracę ze strony wnoszącego odwołanie. Stanowi to niewłaściwe zastosowanie komunikatu w sprawie współpracy oraz naruszenie zasady równego traktowania i zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań. Ponadto zaskarżony wyrok naruszył prawo wnoszącego odwołanie do przedstawienia stanowiska ze względu na rozważania dotyczące wysokości grzywny nałożonej na wnoszącego odwołanie, co do których nie mógł on wcześniej zająć stanowiska.

(¹) Dz.U. C 331, str. 29.